

БЛАГОВІСТЬ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі

№ 11-12 (59-60) Рік V

листопад-грудень 1995 р.

Промова Папи Івана Павла II на Синоді єпископів УГКЦ

В дніх 16 – 25 листопада 1995 р. у Римі проходив III Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви. У найвищому церковному зібранні, якому головував Блаженніший Миростлав Іван Кардинал Любачівський взяло участь 33-ок (із 36) єпископів України та діаспори. Основною темою Синоду було святкування 400-ліття Берестейської Церкви та підготовка до Патріаршого Собору УГКЦ, який проходить в 1996 р. у Львові.

«Складаємо подяку Всемогутньому Богові за те, що наповни серця вірних нашеї Церкви єднотою без вагань свідчити віру Христу та спільність з єпископом Риму».

Достойні Брати в Єпископстві!

1. Для мене є причиною великої радості зустрітись із Вами з нагоди уроочистого синодального засідання, яким Ви візначаєте четверте сторіччя видновленої єдності між Київського Митрополітою та Апостольським Престолом.

Я з великою любов'ю відага всіх Вас, – від Кардинала Мирослава Івана Любачівського до Спархів і всіх тих, хто брав участь у цій зустрічі. З Вами бажаю обніти всі спільноти, вірні Вашій душістицькій опіці.

(Закінчення на 2 сторінці)

Пененжно

Вербісті – Унії

Два дні присвячено святкуванні 400-ліття Берестейського першковного з'єднання у Пененжні. Організаторами наукової сесії та супутніх конференцій був чин отців Вербістів, які у цьому місті мають свою обитель. Після відбулася 10 і 11 листопада цього року.

Монастир знаходиться поза межами міста поміж мальовничими пагорбами, лісами і полями. Оточуючий парк, вигляд якого засвічує про добайливість гостідаря – рівно пристрижені трава, піметені алеї, скрізь чистота і порядок. Споруду монастиря, коли деревна скинула листя, видно здалека. Приваблює вона окіо витонченістю архітектурної форми.

В таких осінніх умовах, здалека від великокімського гарнілеру, зустрілися лісовідаті, запрошенні гості та всі інші, що хотіли взяти участь у святкуваннях. Слід відзначити, що наївні з отцями Вербістами, організаторами торжества була місцева греко-католицька папія під проводом пароха, о. Артура Маслєя. Поміж гостями почесне місце зайняв Перемиський владика Кир Іван Мартиняк.

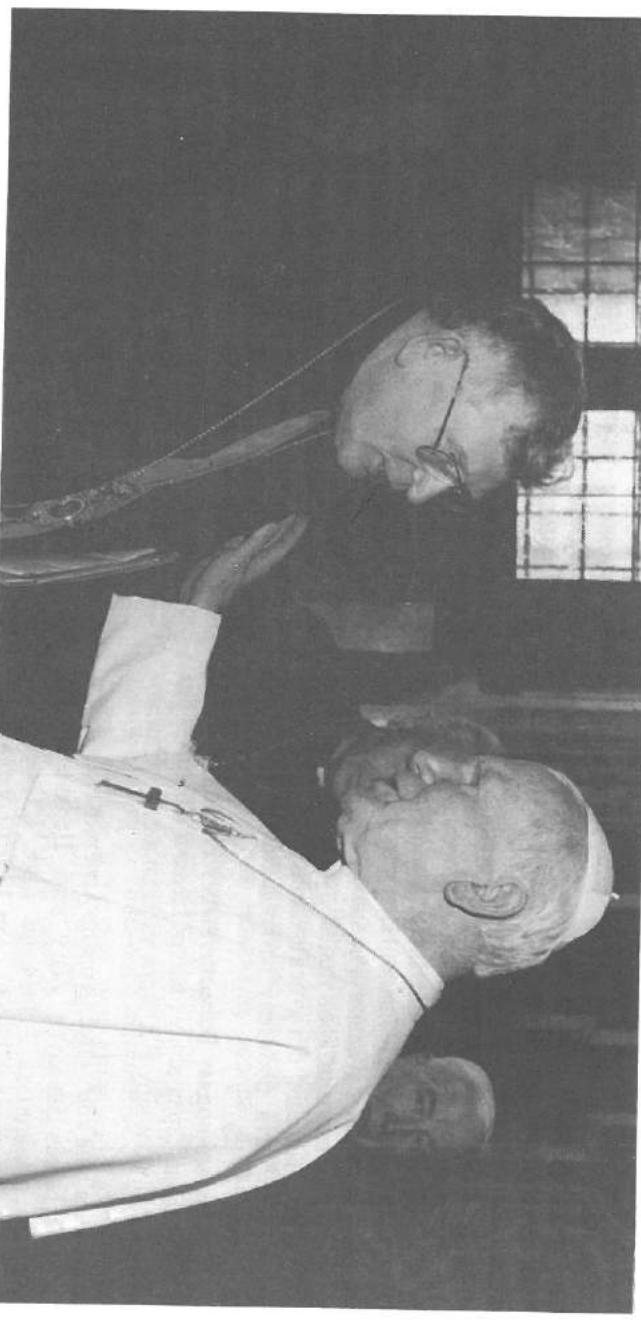
(Закінчення на 10 сторінці)

Гіжицько

I на нашій вулиці свято

У неділю 22 жовтня у прекрасному новому храмі підгірської парафії Пресвятої Тройці, відбулися ювілейні святкування Берестейської Церкви. Сьогодні день приблизив усім зібраним роль і значення Унії в житті і розвитку нашого християнського співогодення.

Відкриттям Ювілею у Гіжицьку була Свята Літургія, яку віслужив і проповідь виголосив о. Ігор Гарасим ЧСВВ. Словеса, які спрямували вірних численно зібраних у недільний ранок усвятині, були захотото, щоб час ювілею вчинити часом особистого навернення, часом шукання єдності з Богом.

Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви. Ватикан, 16-25 листопада 1995 р. Зустріч Перемиського владики Кир Івана Мартиняка з Папою Іваном Павлом II.

Рік реформ Президента

(Фрагменти інтерв'ю, яке газеті «Гудодник Siedlecki» дав проф. Стефан Козак, директор кафедри україністки Варшавського університету. Матеріал друкуємо без титань Журналіста)

Берестейська унія не була чимось, що появилось несподівано. Потреба єдності Церкви була відчувана вже від моменту її роз'єдання. Унія була практичного формою реалізації плану з'єднання підготовленого на Флорентійському соборі. Неможливо однак не допустити певної специфіки цієї проблеми. В тодінь примусила Апостольську Столицю до активітної діяльності у напрямку «католізаторів». Схід. Після Флорентійському соборі, а навіть припинена. Однакосно спостерігалося її тяжіння в напрямку іншого центру – Москви. Ватикан досконало усвідомлював собі потенційну небезпеку, якою була пораз-то мотузника держава царів, по думку, було це суттєвою причиною підняття рішення про унію.

Про здійснення з'єднання вирішили як історичні причини, так і прагматичні от碌ди. Не забуваймо, що у цій етапі словодников православ'я трактовано як громадян другої категорії. Не можна також наївно стверджити, що однією з підвалин не була думка про те, що процес з'єднання стане черговим чинником ослаблення. Таким був початок. Сьогодні вже можна підбити перші підсумки і спробувати змалювати хіткі обриси майбутнього.

Президентську програму економічних переворотів було підтримано міжнародними фінансовими

організаціями, які погодилися частково кредитувати втрати, пов'язані з формуванням економіки. Першим від обіцянок до справ перейшов Міжнародний валютний фонд, який уже 26 жовтня 1994 р. ухвалив перший транш на суму 360 млн. дол. кредиту. Наступною стала реабілітаційна позика Світового банку в розмірі 500 млн. дол. На початку 1995 р. Радою директорів МВФ ухвалено надання кредиту «стенд-бай» обсягом 1,5 млрд. дол.

(Закінчення на 8 сторінці)

Увага! Шановні Читачі!

У редакції можна вже замовляти

Календар «БЛАГОВІСТА» на 1996 р.

У ньому:

– статті присвячені 400-літтю Берестейської Церкви;

– історичні матеріали;

– літературні статті;

– художні статті.

Бажаючі можуть надсилати замовлення безпосередньо на адресу Редакції.

Календар «Благовіста»

у кожній українській християнській Родині!

Промова Патрія Івана Павла ІІ на Синоді єпископів УГКЦ

(Продовження з 1 сторінки)

23 грудня 1595 р. святої пам'яті Папа Клементій VIII приймав у Римі спісків, представників Київської магрополії та Апостольського Конституцію «Великий і достойний наший хвалі Господь» («Magnus Dominus et laudabilis p[ro]m[ulg]at[us]») звістив усьому світу про осягнену повну владу, яка здійснювала панке бажання значної кількості Пастирів та вірних Київської Русі. Ця радісна подія носить назву «Берестейської унії», бо вона була урочисто проголошена в Бересті над Бугом 16 жовтня

1596 р.

Істивах, які Боже Проридіння призначило Українському народу в роковій спільноті, та які становлять предмет вашої здумів підми дніами.

— написав я у згаданому листі, — знову вільно дихає повітрям свободи, повністю відахоччи властиву їй активну роль у Церкві та в історії. Це делікатне й прovidине завдання, сьогодні **вимагає особливого роздумування**, щоб його виконати розумно й передбачиво (ч. 4). Такий вимозі розпізнавання відповідає зустріч, яка відбувається тими днями. Вона, як на це вказує програма діяльності, виразно пов'язується з **II Ватиканським собором**, навчання якого спрямовує Церкву у третє письмочіччя християнства. Як ваніш покереліки відновили повну спільність з Римом в дусі віроносості Флорентійському соборові (див. там же, 2), так і Ваша віоність постановам II Ватиканського собору не перестане принести позитивні плоди українській спільноті всьому божому плодові в Європі, допомагаючи йому «дихати» своїми обидвома «легенями», скіldним і західним.

Церква покликана дати власну багату спадщину віри, молитви і свідчення, яка дозріла протягом сторіч, підтвердженну старанням і скріплену кров'ю, як вклад у шлях до великого Ювілею 2000-го року. Ви, Пастори, з особливим дбанням будете поєднувати напрямні лінії, які виникли з роздумування над вашою історією з тими, які я пропоную всій Церкві в Апостольському листі «Найближчими третього тисячоліття» («*Tertio millennio adveniente*»).

Два важливі питання, які певного мірою підсумовують теперішній час життя Церкви, є *нова свідчеславання та екуменізм*. Вони тісно пов'язані одне з одним, і пе особливо помітні в тих країнах, які мають в своєму складі значну присутність різних християнських віроповідань.

Діалог та співирاثа з братами православними становить важливий елемент для погрібної діяльності поширення Євангелія між населенням, яке протягом дового часу було піддане настійливій атеїстичній пропаганді. Якщо ця співирада була дуже поважана Папою римським собором для *першої світлопізнання* (див. Декрет «*До кончини*» (Ad post) 6) точиці початку тижня, тобто

пародію», (ла) *бене*), є, вона походить із якож і в дилі нової евангелізації, особливо в таких ситуаціях, як ті, в яких сьогодні знаходиться Україна. Як я писав в Енциклілі «Місія відкуплення» (Redemptoris Missio), «екуменічна діяльність і однодушне свідчення дане Ісусові Христові християнами, які належать до різних Церков і церковних спільнот вже принесли рисні плоди. Однак залишається пораз невідкладнім те, щоб вони співпрацювали й давали сильне свідчення у цей час, коли християнські та подібні до християнських секти своєю діяльністю стоять заміщення» (4. 50).

Широ бажаю, щоб також і в Україні змогла знайти успішна відповідь на занепокоючу проблему сект. Така відповідь вимагає узгодженості діяльності нації *евангелізаторів* тобто такої п'ятьності, яка у звільненні

берестя – вчора,
сьогодні і завтра

Історія відокремлення

(1596-1996)

Київська митрополія, Царгородський патріотичний і генеза Ієрестейської чини

патріярат і генеза Берестейської унії

Приложение к книге «*Логопедия*»

Приложение 3 /-8 числа «благовеща»

Христа спрямовує до відкриття власного релігійного коріння, у повній пошані свободи совісті кожного віруючого і без намірів прозелізму.

У важкі служання того, «що Дух говорить Церквам» (Од. 2,7), крім того піказує українські греко-католицькі спільноти сприяти зусиллям **примирення** між вірними **католиками** і **православними** там, де пе тривають напруження. Це примирення означає, насамперед, взаємоприняття та взаємопошану. Де б вони не знаходились, на усій території країни і в будь-якій кількістій пропорції, греко-католики та православні повинні наочитись жити разом як брати, які мають більше спільното, ніж того, що їх роз'єднує.

З більшого силу, крім того, Святий Дух закликає до навернення сердеч і до молитви, які приведуть також і до **всебідного очищення історичної пам'яті** (див. Енцикліка «Щоб усі були одні» (*«Ut unum sint»*), 2).

Таке служання навернено і примиренно безумовно позитивно від'єсти на загальному добре країни, яка вже й так випробувана не малими потребами та трудноподіями.

никами Апостольського Престолу на початку і в середині 80-тих рр. XVII ст., згодом перейняли члени руської Герардії.

Криза в руській православній громаді спонукала єпископів на початку 90-тих рр. XVI ст. вжити таємні заходів до зближення з латинською Церквою. Видаеться, що тимчасове перебування Єремії у Київській митрополії у різний спосіб послужило катализатором для цієї ініціативи. Зразу ж після від'їзду Єремії, суворо покарані її тимчасовими посланниками в Римі, Соліковський запропонував Балабанові діяти спільно з Львівським єпископом Кирилом Терпецьким.

Синоди руських єпископів, що скликалися щорічно початку 90-тих рр. XVI ст., послужили форумом для оговорення питань унії. Після первого такого синоду в червні 1590 р. Балабан і Терпецький разом з єпископом Леонідом Глинським, Пельчинським та Холмським єпископами Діонісієм Збириуським підписали декларацію про погодинність до унії. Таємна делегація зі звітом про наміри єпископів була відправлена до короля; його відповідь з підтримкою ініціативи надійшла, однак, лише через три роки – у травні 1592 р. Унія православних на викликувалася більшістю польської світської та церковної еліти. Рух за унію отримав своїй потужний імпульс від нового члена київської ієархії. У 1593 р. на прохання князя Острозького Адама Потії, Берестейський каштелян, відмовивши від свого сенаторського кресла і погодившися вступити престо Володимирського та Берестейського єпископату, прийнявши чернець ім'я Іпатій. Освічена людина з високим соціальним статусом, Потій досить чіткої позиції у руській ієархії, ставши головним будівничим Берестейської унії.

Із середини 90-тих рр. XVI ст. єпископський рух за унію набув нової сили. 27 березня 1594 р. у Сокалі під час собору руські єпископи Терпецький, Балабан, Збириуський і Михайло Копистенський знову підписали декларацію за унію одного. 2 грудня Потій та Терпецький, порадившись з Берестейським, римо-католицьким Луцьким єпископом, підготували ще одну декларацію. Документ виклав наяву небезпеки, які поставали перед Руською Церквою «особливо у ці наші нещастні часи, коли чистота і превінції спресуються серед людей, через що багато з них відступається від віри праведного православна християнства, залишає наше стадо і віддаєє себе і Церкви Богої нашої і Його праведного шанування у Греції. І стом'ється це не з якої іншої причини, а тільки через незгоди з римськими єпископами».

Меморандум, розроблений у грудні 1594 р. у Новгороді Кіївського синоду, які іздили на обговоренні питання у зі Сігізмундом III. Підписаний Потієм, Терпецьким, Копистенським, Балабаном і Збириуським документ разглядався єпископами на східних патріархіях, містив критику часів зміщення патріархів і виражав їхнє бажання увійти в союз із Римською Церквою. Варто детально навести слова ієархів:

Історія відокремлення...

(Продовження з 2 сторінки)

більше, ніж про спасіння, і, нахопавши скорів, скліпки можливо, один одного там, у землі посінській, купукою і тільки цим заповінокті своє життя (не зодукачи про іншії хні Неподобство). Саме через це, ми, не бажаючи доти передувати в такій Неподобності та під такими хнім постирством, однозначно погодивши, опід умовою, якою його королівська милостъ гостював Наш християнський і помозанець Божий, зволить захотіти під одним постирством хвати Божу поширити і нас до таких свобод розам з нашими єпископами і церквами, з монастирями всім духовенством та, як іх милості духовні римські, запутити і зберігти, – хочемо з допомогою Божою приступити до об'єднання віри і того постира одного, якому самим нашим спасителем це довірено, наїсвітішого папу римського, нашим постирем признати; тільки просто, оби гостювад, його милостъ, нас з єпископами нашими, привелевим його-королівської містості запевнити, і ті артикулути, ніжче описані, запевнити та закріпiti на вічні часи зволіти».

Далі в тексті руські єпископи назначали умови, на яких можна було б укласти унію. Вони просили короля гарантіювати непорушність руських церков і єпархій, літургії, обряду, звичаїв, зокрема старого календаря, *також, щоб вони на віки вічні в чому і ніким не будуть порушені*. Згідно з меморандумом, руські єпархії, церкви, монастирі, во-подіння, парафії та духовенство підпадали під владу та юрисдикцію руських єпископів. Єпархам належало право надавати церковні посади і бенефіції. Шоб досагти соціального паритету з римо-католицькими єпархіями, руські єпископи просили забезпечити їм місця у сеймі. Єпархії тривожила реакція грекої церковної влади. Тому вони вимагали звільнення себе, кліру і своїх наступників від будь-яких правових чи канонічних наслідків у тому разі, якщо б інші дії осудив Царгородський патріарх. Обурення руських єпископів грекої майданівим духовенством, чи то прозвучало у сповах:

«Ченци з Греції, які склали звікли приїжджати, яких можемо сміло назвати шпигунами (бо стільки від нас позабиралиши і пограбувавши, не тільки гроши, але й книги, образи, які їм подобаються, вивезячи на рік у землю тутешньку і віддають у руки поганину турецькому, через що він стає могутнішим від християн), хочемо, щоб більше пут, у державі його королівської милості, жодного вілою нати нам не мати і вказівок нам ні тепер, ні потім николи не давати».

У Новогородку єпископи зібралися не тільки з надією відвернути майбутнє вітручення грекої церковної влади у справі Київської митрополії, а й з заміром скасувати привилії, надані східними патріархами братствам. Очевидно, список Балабан не був єдиним, що образився на патріарши дехрети, що надавали мірнам праву контролювати поведінку єпископату. Бажання єпископів вибирати нових єпархів також було зумовлене недавнім вітрученням патріархом життя Руської Церкви Вони висловили бажання, щоб єпископів висвячував за давнію традицією, київський митрополит, а не патріарх. Єпархи вимагали, щоб митрополит єпископи в майбутньому висвячувалися з благословення Папи, але без жодної оплати.

Тому, що руські єпархи у порівнянні з католицьким духовенством мали другорядний статус і тому що традиційні прерогативи єпархів щодо внутрішнього укладу життя руської церковної спільноти останніми роками зазнали обмеження від східних патріархів, руських єпископів найбільше хвилювало збереження і розширення своїх прав та привілеїв. Хоч особисті мотиви і могли привести їх до пошуку гарантії їхньої єпископської гідності на паритетних засадах з католицькими єпископами, для Руської Церкви як інституції соціальній і політичній статус її керівництва був утриманий три пункти «Статей Унії», і були прийняті всіма сімома руськими єпископами, що брали участь в останньому дониному Берестейському синоді в червні 1595 р. У наступні місяці Гедон Балабан, ініціатор таємних планів Унії, і Михайло Копистенський, які скріпили підписом більшість її декларацій, відсторонилися від уніонії ініціативи. Після єпископів, що залишилися разом з нерішучим митрополитом, який приховував свої унійні наміри, заходилися далі вести Руську Церкву до Унії Римським Престолом. Восени 1595 р. єпископи Потії та Терпецькі відбули до Риму, що привело до заявити про призначення папського верховенства над Київською митрополією. На соборі в Бересті 6-10 жовтня 1596 р. (потійський собор годі ж відбувався в нашій частині міста) митрополит та після єпархії ратифікували унійну угоду, затверджену папою Клементом VIII 23 грудня 1596 р. у Римі.

Борис Гулляк

Рік реформ Президента

(Продовження з 1 сторінки)

І результатами перших місяців реформ не забаримося. Протягом липня 1994 – квітня 1995 ціни зросли лише 563,8 %. Порівнюючи з вищезгаданими цінами можна переконатися, що темпи інфляції зросли в 4 рази. А від початку реформ до літа 1994 року – в 7,3 раза. В зведені зaborгованість на 1 червня ці. р. знизилася на 73 % у порівнянні з показником на 1 липня минулого року. Зросли грошові доходи підприємств президента, але взагалі на скупуючій стороні, треба зазначити, що з самого початку реформ стосунки між законодавчою та виконавчою владами цілком можна було б охарактеризувати як безперервну дуель. Насамперед Президент восени минулого року поставив перед Верховною Радою під приміти президента курс, аби взагалі на себе відповідальність за ситуацію в країні. Цей хід був ідеологічно відміним – Парламент підтримав Президента – хто ж бажає відповісти за економічний спад? Цією перемогою Л. Кучма завоював на «світовій арені опінію рішучого реформатора». Відтепер Заїх не писше симпатизував і довіряв нашому Президентові, подіння, парадії та духовенство підпадали під владу та юрисдикцію руських єпископів. Єпархам належало право надавати церковні посади і бенефіції. Шоб досагти соціального паритету з римо-католицькими єпархіями, руські єпископи просили забезпечити їм місця у сеймі. Єпархії тривожила реакція грекої церковної влади. Тому вони вимагали звільнення себе, кліру і своїх наступників від будь-яких правових чи канонічних наслідків у тому разі, якщо б інші дії осудив Царгородський патріарх. Обурення руських єпископів грекої майданівим духовенством, чи то прозвучало у сповах:

«Ченци з Греції, які склали звікли приїжджати, яких можемо сміло назвати шпигунами (бо стільки від нас позабиралиши і пограбувавши, не тільки гроши, але й книги, образи, які їм подобаються, вивезячи на рік у землю тутешньку і віддають у руки поганину турецькому, через що він стає могутнішим від християн), хочемо, щоб більше пут, у державі його королівської милості, жодного вілою нати нам не мати і вказівок нам ні тепер, ні потім николи не давати».

У Новогородку єпископи зібралися не тільки з надією відвернути майбутнє вітручення грекої церковної влади у справі Київської митрополії, а й з заміром скасувати привилії, надані східними патріархами братствам. Очевидно, список Балабан не був єдиним, що образився на патріарши дехрети, що надавали мірнам праву контролювати поведінку єпископату. Бажання єпископів вибирати нових єпархій також було зумовлене недавнім вітрученням патріархом життя Руської Церкви Вони висловили бажання, щоб єпископів висвячував за давнію традицією, київський митрополит, а не патріарх. Єпархи вимагали, щоб митрополит єпископи в майбутньому висвячувалися з благословення Папи, але без жодної оплати.

Тому, що руські єпархи у порівнянні з католицьким духовенством мали другорядний статус і тому що традиційні прерогативи єпархій щодо внутрішнього укладу життя руської церковної спільноти останніми роками зазнали обмеження від східних патріархів, руських єпископів найбільше хвилювало збереження і розширення своїх прав та привілеїв. Хоч особисті мотиви і могли привести їх до пошуку гарантії їхньої єпископської гідності на паритетних засадах з католицькими єпископами, для Руської Церкви як інституції соціальній і політичній статус її керівництва був утриманий три пункти «Статей Унії», і були прийняті всіма сімома руськими єпископами, що брали участь в останньому дониному Берестейському синоді в червні 1595 р. У наступні місяці Гедон Балабан, ініціатор таємних планів Унії, і Михайло Копистенський, які скріпили підписом більшість її декларацій, відсторонилися від уніонії ініціативи. Після єпископів, що залишилися разом з нерішучим митрополитом, який приховував свої унійні наміри, заходилися далі вести Руську Церкву до Унії Римським Престолом. Восени 1595 р. єпископи Потії та Терпецькі відбули до Риму, що привело до заявити про призначення папського верховенства над Київською митрополією. На соборі в Бересті 6-10 жовтня 1596 р. (потійський собор годі ж відбувався в нашій частині міста) митрополит та після єпархії ратифікували унійну угоду, затверджену папою Клементом VIII 23 грудня 1596 р. у Римі.

А тим часом...

В Україні тимчасово не виконуватимуться смертні вироки. Таке рішення прийнято наївище керівництво держави. Скасування карі смерті – одна з вимог для вступу України до Ради Європи. Українські політики фактично готові скасувати найвищу міру покарання. Правда, проведене в Україні опитування показало, що за її скасуванням й результатами президентських виборів не так захоплено, як іззовні. Однак, всередині самої Української економічні трансформації сприймалися не так захоплено, як іззовні. Це відповідно до того, що вже відбулося в Україні. Цією рішуче критикували представники найрізноманітніших політичних таборів – від «чорвонобурякових», для яких найкраще «звіт» до кумуністичне наступних підприємств, які доводять, що українському народові взагалі не властива ринкова психологія, а тому її реформи в Україні «не підуть». Втім і Парламент не збирався поступати так проприєв у стосунках України і Заходу.

Однак, всередині саме Української економіки виникли нові проблеми. На словах підтримавши такий курс Президент (231 голоса «за» від 316 голосуючих), саме він своїми популістськими, економічно неграмотними рішеннями розкруївав інфляцію. Слабким місцем реформи можна було б назвати кадрову невизначеність. Реформи покликані були проводити представники, в основному, промислового-фінансової олігархії, що приводило до диспропорції між успіхами та істабілізації і браком зрушень у галузі виробництва та лібералізації. Однак Президент не дозирався на догани і все надавав обергів перетворенням. Згодом він зізнався, що вважав аграрний сектор найважчим для реформи, що вважав аграрний сектор найважчим для реформи. На думку голови Парламенту О. Мороза, «Указ про прискорення приватизації майна в аграрному секторі» (законопроект № 1222) вже віднесено до внесення в парламент. На словах підтримавши курс Президента (231 голоса «за» від 316 голосуючих), саме він своїми популістськими, економічно неграмотними рішеннями розкруївав інфляцію. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. На думку голови Парламенту О. Мороза, «Указ про прискорення приватизації майна в аграрному секторі» (законопроект № 1222) вже віднесено до внесення в парламент. На словах підтримавши курс Президента (231 голоса «за» від 316 голосуючих), саме він своїми популістськими, економічно неграмотними рішеннями розкруївав інфляцію. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує тривалого вирішення. За його даних, у 1994 р. в Україні було винесено 143 смертні вироки, а за перше півріччя 1995 р. – 74. За дев'ять місяців цього року вже скосено 472 тис. злочинів, що на 13 % більше ніж за відповідній період минулого року. Також знецікожено понад 100 бандитських формувань. Віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець, торкаючися того складного питання, заявив, що ця проблема потребує трив

ТООСМОЛДІ

Лист до Приятели

Тема зродилася на молодіжних катехизах в Загальноосвітньому лиціо в Буреві-Ілавецькому. Учні отримали завдання написати фікційного листа до близької особи, яка переживає кризу і хоче покінчити з життям. Подано до уваги молодих людей декілька листів. Одночасно застерігаємо, що ситуація, особи, події є чистою фікцією. Правдиві є автори праць. Близька сьогоднішній дійсності є також проблема різних узалежнень, які загорожують сучасним молодим нашим друзям.

Дорогий Приятели!

Мабуть цей лист викличе у Тебе здивування, піши його після довгого моячання.

Хочу, щоб побернувся Ти думками до подій, які мала місце понад 4 роки тому. Прошу Тебе, пригадай собі частини нашої приязні.

Ти був вже зрілою людиною, а я ще дитиною. Не мала я піорики своїх близьких, особливо батька. Тоді Твоя приязнь була для мене дуже цінною.

Я намагалася наслідувати Тебе в багатьох важливих справах. Сьогодні вже знаю, що шукала я в Тобі не лише приятеля, але також міцної подруги, спаючого мужчини.

Пригадай собі час, коли Ти послужився моєю немічкою, безумством, намагався, щоб я взяла чарівний проклятий наркотик. Може здивує Тебе те, що пам'ятати все після багатьох років. Так, нам пам'ятає нікого чого не забуду. Не є мені легко про те, згадувати, але роблю це задля нашого взаємного добра. Надто довго мужика я себе та інших, принижувала себе, своїх близьких. Не приходило моє до Тебе великий жаль за те, що, Ти використав мене, примусив до чогось свинства, про яке я не мала наймениного поняття.

Відтоді дивлюся з великом недовірою на своє життя.

Ти був 18-літнім хлопцем, я юною пізнавала світ. Прікро мені, що че мое «пізнання» було так жахливе. Я була че молода, слабка, чікава життя, про наркотики нічого не знала. Не думала також, що схочеш мене так скривити і тому застріли Тобі. Ти був для мене прикладом, якоже від самого дитинства. Не вірювала я жодної присниності, але робила це для Тебе, бо ж Ти мені казав. Не хотіла я в Твоїх очах стати болезном. Хотіла я бути гарячістю, сильного, такою як Ти...

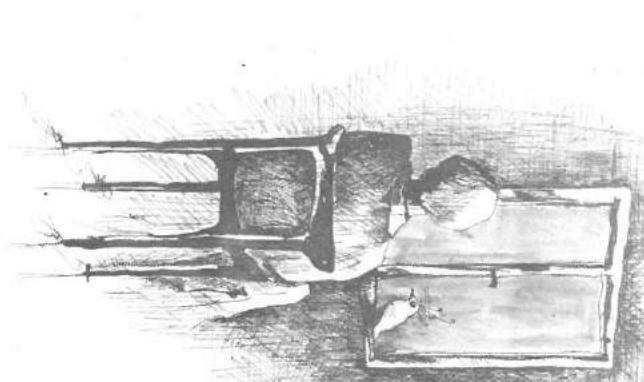
Пишу че після чотирьох років, але що подіяло переживши так, якби мала вона місце перед хеніною. Так міжо закарбувався в моїй пам'яті цей сумний досвід з наркотиком, ці страшні слова «мати че візити!» Це повторилося ще кілька разів. На цастя, я вернула до «хорти», але Ти бажав жити так як досі. Ніколи не згадували ми про те, що сталося. Мало жаль, що через Тебе я набралася комплексів. Від цього моменту я страдала сама, людей, а перши за все Бога. Бачила я багато людей, але не бігла здобутися на розмову з ними. В їхніх очах я була кімось іншим, нічого не вартим покидком супспільноти.

Найближі прикро мені з чого приходу, що наркотики віддали мене від Бога. Я боялася, що Він гордить мною. Втратила стільки літ... Чи знаєш, як тіжко мені тепер? Йому завірити, переконатися, що мене не поранить?

На цастя знаєш як таکа людина, перед якою я могла відкритися. Після багатьох хвилин самітності, у моїх і місцеванні зрозуміла я, що Бог дас мені шанс. Вічуваю, що Бог кліче мене до великого труду і праці. Мало надію, що побачу єдність у своїх очах, що знову поєдне в красу людського життя, в людську вартисть. Ділого я сварилася з Богом: «Чому Ти для мене такий спрашний, чому тільки я переважаю таке терпіння?»

Сьогодні розумію, що я сама для себе була такою. Я не могла простити собі цього, що сталося і тому згинувачувала Бога. Вразила я Його такою молитвою, заради багато болю, однак знато, що Він зrozумів мене краще ніж усі інші. Вірачечі літа, самітності, байдужість, недовір'я до людів багато мене набачили. Хоча ще боліло, тепер я відчуваю за отриману ласку. Мало надію, що незабаром вспогні повірю в Бога і людей. Малося також за Тебе, мій дорогий Приятели, щоб Бог дозволив Тобі зрозуміти, що таке життя немає сенсу. Відираєши здоров'я не лише собі але й іншим. Хочу зустрітися з Тобою, подивитися у Твої очі, простити і разом почути Божі слова: Я ВАМИ НЕ ПОГОРДИВ.

Сильвія Василік
(Продовження у наступному числі «Благовіста»)

Графіка Єлізавети Бірilo.

Дорога Домініко!

Сердечно вітаю Тебе і дякую за листа, який я недавно отримала від Тебе.

Прочитавши листа, додумуюся, що над тобою появилася «короті хмарі». Звертаєшся до мене за порадою. Буду намагатися помогти Тобі так, як пакраче вірю.

Пишеш, що пригноблює Тебе життя і охоче покинула б ти з собою. БЛАГАЮ, НЕ РОБИ ЦВОГО! подумай, щи проблеми напевно можна відмінити, може навіть дурніє і без жодного значення, але чи варто відрати, коли ти не є хвора, спира чи, скажімо, не траплюється таєкій випадок, як мешканцім блоку при будівлі Війська Польського в Іванівку?

Ти є така мудра, гарна, інтелектуальна, міла, а передусім здорована – отож вітану че, що Тобі дас Бог. З певністю тиши заздрять Тобі цього всього. Тиши тими дарами як тільки вімісі.

Глять, якою гарною є Земля, які чудові птиці, ще які, скільки людей Тебе любить, скільки в Тобі нокладе надії, як жіночо ти нам потрібна. Адже ж Ти є єдиного особою, з якою можу поділитися своїми проблемами, таємничими, мріями. Як би не Ти покидай мене!

А Твоя мама? Якби не Ти, вона би ніколи не дала собі ради з хатою, родинними проблемами. Мій батько би зовсім іншою, гіркою, людиною. Не здається Тобі великою, застарілою, за тиждень чи за місяць відійтися Тобі нісентинцю.

Якщо Тебе не переконую, глянь довкола себе скільки людей Тебе любить, скільки в Тобі нокладе надії, як жіночо ти нам потрібна. Адже ж Ти є єдиного особою, з якою можу поділитися своїми проблемами, таємничими, мріями. Як би не Ти покидай мене!

А Твоя мама? Якби не Ти, вона би ніколи не дала собі ради з хатою, родинними проблемами. Мій батько би зовсім іншою, гіркою, людиною. Не здається Тобі великою, застарілою, за тиждень чи за місяць відійтися Тобі нісентинцю.

Роман Боднар

«Більше часу!»

Ярмарковий відділ і перевідліх

День 11 листопала для одних був Святым незалежності Польщі, але для нас, української молоді, святом був ХІХ Молодіжний ярмарок, що вільбувся, як кожного року, у Солотці. Розпочався він о 17 годині офіційним відкриттям І частини, якою був концерт.

На сцені появилася група «Сотня» і почала концептування при майже порожньому залі 1, що скривалися під назовою «Калиновим троном», «Ой зачвіка синя квітка» – про

звукло на зал, тільки не знаю, чи на пілій, бозауду чути було шум розмов. Після гостей у програмі зайшли зміні і на сцену запрошено «Анастезію» з Гурова-Ілавецького. Хлопці, звичайні пісні не знали і треба було якісь час чекати на одного з них. Використано це, що перевів на інформацію, що черговий Ярмарок відбудеться вже в іншому місті.

Група почала поволі – спочатку спокійно-спокійно, а далі вже соліно. На сцені закипіло, коли зтаряча аж скинув сорочку і почав скакати разом з власного публікою, аж див брав, як пе все витримував перкусет.

Церговим ансамблем була «Лікарльська терція» – пістльюків уставлених в один ряд. Ці пані співали без жодних інструментів, але так вміли захопити публіку, що не хотіла вона відпустити їх зі сцени.

Цікавим явився була «Верховина». Її члени після виконання пісні заспівали українським фольклором. Виявляється, що і фольклор може бути так захоплюючий, як рок.

Після «Верховини» нове повітря прийшло з «Білим загоном» зі Львова. При їхній музизі не можна було ні сидти, ні стояти, тільки бавитися і співати разом з музикантами «Кінг шапку».

Публіка пропалася з львів'янами бурхливими оплесками.

Хто недолюблює молодіжну музику, міг спокійно побавитися на танцювальній забаві, що була зорганізована після концерту. Тут грали два ансамблі – «Зоря» і «Га-Гамала».

Роздумуючи про ярмарок, його атмосферу, специфічний «квідич», відзначую, що п'яторінці був набагато кращий від минулого. Країн ансамблі можливо притягнуть більше людей, але я вже напевно знаю, що на черговому концерті треба бути, не пропустити нагоди побачити і послухати, можливо, щось нового.

Роман Боднар

Український архів

«Українська Греко-Католицька Церква у Польщі
після 1944 р. в світлі документів»

Зніщення церкви

Успення Пречистої Богородиці в Радимні

У попередньому числі «Благовіста» писав я про те як восени 1953 р. спеціальна група працівників Міністерства промисловості зібрала на півдні Польщі в опустілих після акції «Wisia» українських селах 38 перкових дзвонів і вивезла їх для передавлення у домах. Серед заграбаних дзвонів був також дзвін з кириличними написами з 1602 р. з церкви у Радимні Ярославського повіту. Згодом подібна доля застурила і саму церкву.

Церкву Успення Пречистої Богородиці в Радимні побудовано у 1900 р. (за іншим джерелом її будовою завершено у 1910 р.), з історично-мемуарного збірника «Ярославчина і Заслання 1931-1947», виданого Науковим товариством ім. Шевченка в 1986 р., доведуємо, що «церкву збудовано головно за старанням о. пароха Корнила Кузика, почетного крилоцінника Перемиської капітулу. Отець Кузик склав у будову цієї церкви дуже багато труду, енергії та підприємчості. Він бикто погано багато зробив на будову церкви від різних неjurainських жертводавців, на чиїх від астрійського ціара Франца Йосифа I на чиї пам'ятку була в мурована у вході доїї церкви пропалата та була подібна пам'ятковій таблиці, присвячена 50-річному ювілею священства Папи Пія X. (...)

В 1929 р. збудовано значені бани, коштом 11.000 золотих. [За іншим джерелом знищено під час І світової війни бани збудовано в 1922-1924 рр. – ред.]. Після побудину, на той час, суму склали місцеві парафіяни. Після відбудови бань, заложено в церкві теж електричне освітлення. З часом церква стала осередком національно-патріотичної праці. (...).¹

У Радимні, за переписом населення з 1939 р. жило 3700 мешканців, у тому: 2000 поляків, 1100 євреїв і 600 українців. На території цілої парафії (Радимно, Сколочів і предмістя Затороди) мешкало 2300 українців. У місточку, окрім греко-католицької церкви, були ще війни два римо-католицькі костели і одна синагога.

По віні більшість українського населення вивезли в УРСР. У військових документах Оперативної групи „Wisia”, поділо, що останніх 144 українців депортовано з Радимна 1-20 червня 1947 р. на західні землі Польщі. У місті залишилася опустіла церква. Позбавлена описки, левається новими господарями, котрі перетворили її у склад будівельних матеріалів, вона постепенно попадала в руїну. Її модерна, силна конструкція могла, однак, перетривати ще століття.

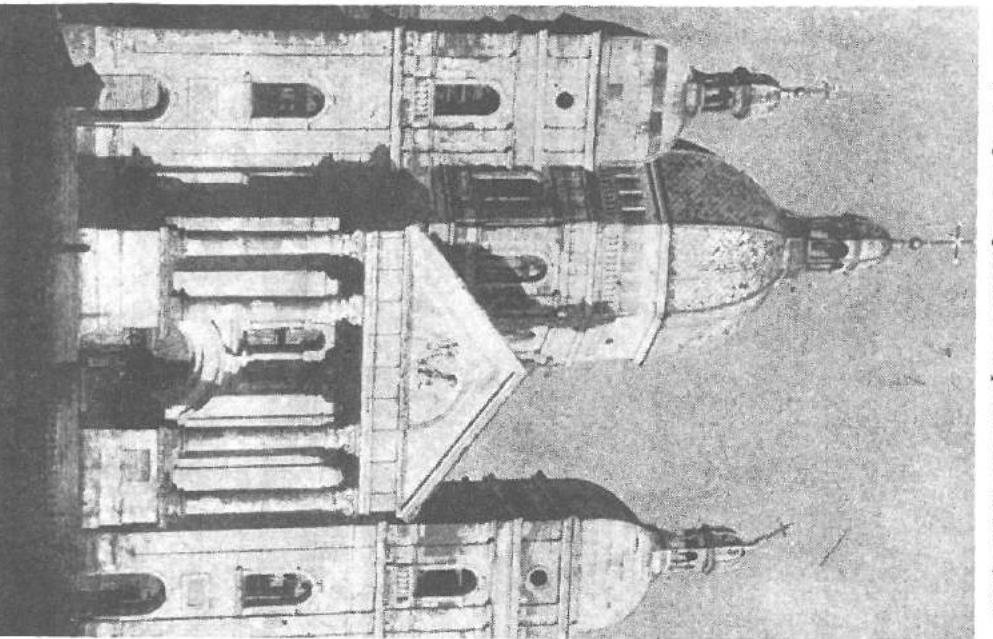
Коли здавалось, що для українських церков у Польщі минув уже найкращий час післявоєнного лихоліття, міська влада Радимна прийняла рішення, щоб знищити її ціло, одну з найбільших і найгарніших під архітектурним оглядом, мурованих церковних будівель у Польщі. 4 грудня 1959 р., на прохання Воєводського управління в Рищеві, Управління у справах віросповідань у Варшаві дало згоду розібрати що святиню, визнаючи її непам'ятковою. І хоч як офіційний привіл п'ятої варварства подано брак у Радимні цеглі на побутову Доту Іудового, то справжня причина була зовсім інна: йшлося про руйнацію слідів української матеріальної і сакральної культури, знищенню слідів української буття на цій землі.

Сьогодні, коли дивимося на фотографію церкви у Радимні, голі нам повірити, що такий величавий храм знищено в 60-ті роки, майже на передодні великих першовінців і державних торжеств 1000-ліття Хрестення Польщі.

У випадку знищення церкви в Радимні найбільш врахажає відсутність будь-яких проявів спротиву польської першовінції влади, чи Міністерства культури. Водночас, в архіві Управління у справах віросповідань, не пінгалив я також на слід протесту з боку української громади у Польщі, Церкви і УСКГ.

Дані Міністерства культури свідчать, що у 1944-1956 рр. у Польщі знищено понад 144 церкви, у тому 91 визнану, пінною пам'яткою сакральної архітектури. До 1963 р. знищено кілька лесять наступних церков, у тому в Бірч, Волі Корнельській Володжу, Дінові, Іскані, Лазах, Ліську, Медзі, Павловікомі, Радимні и Терід.

Думачо, що нашим обов'язком є створити якомога найповнішу документацію втрат української культури, на тому також церковної. Так, як документуюмо приви-

Церква Успення Пречистої Богородиці в Радимні з 1959 р., коли схильно перетворили у склад будівельних матеріалів.

Rzeszów, dnia 19 listopada 1959 r.
Prezydium
Wojewódzkiej Rady Narodowej
w Rzeszowie

Wydział do Spraw Wyznań

w Warszawie

Wojewódzki Wydział do Spraw Wyznań

w Rzeszowie

Wojewódzki Wydział do Spraw Wyznań

w Warszawie

wojewódzkiej Rady Narodowej w Rzeszowie przesyła w załączniku wniosek Prezydium PRN w Radymnie wsprawie wydania zezwolenia na rozbiorkę niezabytkowej cerkwi gr.-kat. w mieście Radymnie.

Podane motywyy w niniejszym pismie sa zgodne z prawdą. Wydział popiera wniosek i prosi tamt. Urząd o zajęcie stanowiska w przemiotowej sprawie.

Kierownik Wydziału do Spraw Wyznań
(Marian Kapalski)

Urzad do Spraw Wyznań
Warszawa, ul. Stalina 5
III.1b/24/59

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej
Wojewódzki Wydział do Spraw Wyznań
Rzeszów

Urząd do Spraw Wyznań
Wojewódzka Rada Narodowa
w Rzeszowie

W związku z pismem Wydziału z dnia 19.II.59 r. L.dz. II-5/599/59 – Urząd do Spraw Wyznań komunikuje, iż wyraża zgodę na rozbiorkę niezabytkowej cerkwi gr.-kat. w mieście Radymnie, a materiał otrzymany z rozbiorki uzyć na budowę Domu Kultury.

Kierownik Wydziału do Spraw Wyznań
(A. Wołowicz)

Protokół

z komisyjnego rozliczenia materiałów uzyskanych z rozbiorki cerkwi w Radymnie, dokonanego dnia 2 czerwca 1961 przez komisję w składzie:

1) Józef Kania
2) Walenty Bis
3) Michał Kasperski
4) Bogusław Kupczakiewicz nadzorujący rozbiorkę przy obecności wykonawcy ob. Waclawa Czemeryńskiego i ob. Edwarda Płocicy.

Komisja stwierdziła na podstawie posiadanych zapisów, iż z rozbiorki cerkwi uzyskano następujące materiały:

A. Cegla
a) uzyskano cegły z rozbiorki przez generalnego wykonawcę ob. Płocicy i Czemeryńskiego 236.500
b) uzyskano cegły z rozbiorki przez mieszkańców wsi Dusowce

Razem uzyskano: 308.250
Z ogólnej ilości cegły należy się:
a) dla wykonawcy 50% od 236.500 118.250
b) dla wsi Dusowce 70% od 10.000 szt. 7.000
c) dla wsi Łowce 70% od 61.750 szt. 43.225
d) dla wykonawcy 10% z rozebranej ilości przez wieś Łowce 61.750 – 10% 6.175
e) dla Prez. MRN 40% od wykonawcy Płocicy i Czemeryńskiego 94.600
f) dla Prez. MRN 20% od Dusowiec 2.000
g) „ 20% od Łowce 12.350
h) rezerwa w dyspozycji Prez. MRN 10% nagrody dla wykonawcy ob. Płocicy 26.650
i) dla wykonawcy od Dusowiec 1.000

Ogolem: 308.250
Na placu rozbiorki w dniu rozliczenia znajduje się ogółem: 168.750

B. Blacha
1) uzyskano blachy użytkowej 2.400 kg
2) uzyskano złomu około 2.000 kg

C. Drewno

1) Krawędziaki. Uzyskano z rozbiorki z tego 450 mb. pobrał wykonawca i 450 oddano Wydz. Gosp. PPRN
D. Drewno
a) wykonać wg protokołu z 29.III.61 74.30 mb.
b) pogotowie ratunkowe pobrano 28.00 mb.

¹ В. Салука, Радимно, в: Ярославчина і Заслання 1931-1947, Нью Йорк - Париж - Сідней - Торонто 1986, с. 528.

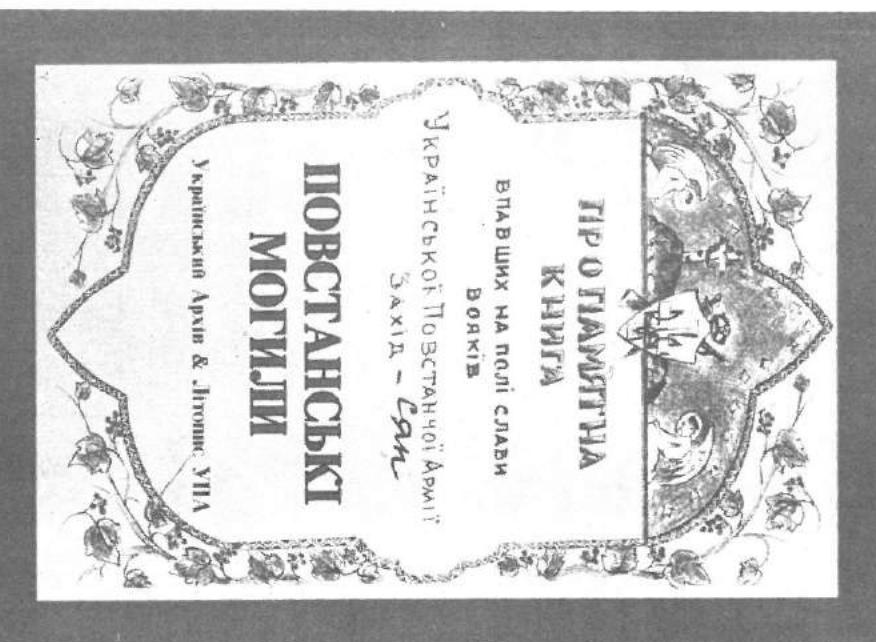
Нові книжки Видавництва «Український архів»

«Повстанські могили»

У жовтні 1995 року появився друком І-ий том «Повстанських могил» – пропагандної книги відповідної на полі слави воїнів Української Повстанської Армії – Захід VI Всесвітньої «Сян» Тактичних Бойників «Лемко», «Бастіон», «Дакіїв» (1944-1946). Книжка ця виводить з забуття на сторінки напоїй історії привела їй псевдоніми 507 безимених лосів воїнів УПА, які своє життя віддали обороні рідної землі.

Біографіями полеглих публікуються у книжці окремо для кожного тактичного відтинка, у тому: «Лемко» – 208 осіб; «Бастіон» – 157 осіб; «Данилів» – 142 особа. Найраніші інформації про полеглих, поміщені в книжці, походять з 11 лютого 1944 р. У біографіях подано ім'я і прізвище полеглого, псевдонім; дату і місце народження; ступінь і функцію у підпіллі; називу сотні УПА; освіту і професію; дату, місце і обставини смерті; місце поховання, джерело полеглих інформації.

Неоднину джерельно-факторографічну варістю мають, публіковані у книжці, документи (оперативні звіти, фрагменти хронік віділів УПА з описами боїв) та листи від сім'ї і друзів полеглих, які надійшли на адресу Українського архіву. Вражаюча промовистість «Повстанських Могил» усвідомлює глибокий сенс постійного пошуку місць спочинку тих, чия смерть не була лареною. Полпуку, який може вести до кожен, користуючись засадами автора книжки: одне нововстановлене прізвище полеглого – одна символічна могила, один псевдонім – один стрілецький березовий хрест. І буде книжка мов паризанський пінтар, якого в друге ніколи уже не знинить. У залистих тих, чиї імена публікуються у цій книзі, стоятиме напам'ять. До друку підготовляється ІІ-й том цього титулу.

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Слідами пам'яті»

Перший том літописного календаря на 1996 рік. Книжка започатковує нову популярну видавництво серію Українського архіву, присвячену минулому

з комісійного розlicення матеріалів узyskanych z rozbiórki cerkwi w Radymnie (Продовження з сторінки)

c) pozostaje na placu wyciągnięte 11.00 mb.
d) pozostałe w gruzie 5 szt. 36.70 mb.
E. Ramy o k i e n n e zelazne wraz z kratami 14 szt. jest na placu rozbiórki do podziału po 50% F. B r a m a 2-skryzdłowa zelazna jest na placu rozbiórki G. A g u s z y żelaznych pasowych uzyskano 250 mb. z tego pobrała wieś Łowca 52 mb. 125 mb. 93 mb.

Na placu znajduje się około 500 szt. płytka cmentarzowa wykonać materiały z rozbiórki zostana mu wydane po całkowitym uporządkowaniu placu rozbiórki. Ostateczny termin rozbiórki i uporządkowania terenu ustala się na dzień 15 lipca 1961 r. Komisja ustaliła, że na skutek odstrzału filarów i sklepien oraz przy rozbiórce zostało zniszczone około 60% cegły, o czym świadczy ilość gruzu jaka została wywieziona na drogi w mieście i w powiecie. Na tym protokółu zakończono i po odczytaniu podpisano.

Р о т о k ó l
z komisjnego rozliczenia materiałów uzyskanych z rozbiórki cerkwi w Radymnie
(Продовження з сторінки)

Na placu znajdują się około 500 szt. płytka cmentarzowa wykonać materiały z rozbiórki zostana mu wydane po całkowitym uporządkowaniu placu rozbiórki. Ostateczny termin rozbiórki i uporządkowania terenu ustala się na dzień 15 lipca 1961 r. Komisja ustaliła, że na skutek odstrzału filarów i sklepien oraz przy rozbiórce zostało zniszczone około 60% cegły, o czym świadczy ilość gruzu jaka została wywieziona na drogi w mieście i w powiecie. Na tym protokólu zakończono i po odczytaniu podpisano.

trudności rozbiórki kopyt, które były osadzone na cementie i silnie zbrojone, skutkiem czego wykonawca był zmuszony poszukać przedsiębiorstwo, które prowadzi roboty odstrzałowe w kamieniołomach, celem wysadzenia obiektu, a szczególnie górnych sklepień, co przedstawiało się do okresu zimowego.

Oprócz tego ze względu na obiekt sakralny wykonawca napotkał na trudności w podszukaniu robotnika, tak iż sprawą tą musiały interesować się władze powiatowe.

3) Ze względu na to, że wykonawca dokonał całkowitej rozbiórki cerkwi mimo bardzo dużych trudności, Komisja postanowiła, za zgodą władz powiatowych, przyznać wykonawcy premię w wysokości 10% uzyskanego materiału z rozbiórki, tj. 23.650 szl. cegły.

4) Komisja postanowiła uznać roboty za ukonczone i udzielić wykonawcy absolutorium.

Na tym protokółu zakończono i podpisano.

Wykonawca 1. podpis nieczytelny
m.p. Wacław Czemeryński 2. „“
3. „“

Пожежі

на видання книжки «Українці в концентраційному таборі Явожно (1947-1949)»

Анна і Роман Байлик, Нью Йорк – 300 am. dol., Нагадя Коваль (Ріверсайд) США – 50 am. dol. Михаїло Зельонка, Случськ – 10 зл. Маргарета Марпушко, Гамільтон, Канада – 100 am. dol., Таня Рішко, Нью Йорк – 50 am. dol., Йосиф Терещенко, Случськ – 10 зл.

Збірка проведена Іваном Корабичем і Богданом Угрином серед учасників забави зорганізованої 13 травня 1995 р. в Торонто. Разом: 3780 kan. dol.

Члени Клубу Сеніора «Карпати» Скарборо, Торонто (Антон Добут, Володимир Думенко, Михаїло Лемко, Володимир Лех, Ярослав Морій, Андрій Напачівський, Андрій Роздольський, Остап Сокольський, Богдан Чамбул, Тамара Чорна, Микола Чорний). Разом: 220 kan. dol.

Збірка проведена Катериною Лялюко в Рочестер, США: Нестор і Ольга Червінські – 500 am. dol. (у тому: 300 dol. на Укр. архів, 100 dol. «Закерзон»), 100 dol. «Явожно»), Осип і Марія Назаренки – 250 dol., Іван і Катерина Лялюко – 100 dol., Михаїло Бочко – 50 dol., Степан і Мілія Адамчук

Спростування

при обecнoci прeдстaviceli wykonawcy ob. Wacawa Czemeryńskiego stwierdziła co następuje:
1) Roboty zostały wykonane i zakończone w dniu 28.X.1961 r. zgodnie z umową z dnia 18.VI.1960 r.
2) Wykonanie rozbiórki nie zostało ukończone w terminie ustalonym w umowie ze względu na

ї сьогоденню українців у Польщі, їх культурний спадщини, творчим надбанням, промадянському становищу. У книзі багато фотографічного матеріалу та унікальних документів до історії Церкви, Української Повстанської Армії, виселення українців з Польщі в УРСР, місць національної пам'яті. Тут також уперше публікується гасловий показник 740 прізвищ учителів, священиків, суперкульт. діячів, літераторів, митців. Їхні бiографії увійшли у «Лексикон Українців у Польши», над яким працює видавництво «Український архів». 336 сторінок, 80 фотографій. Ціна книжки – 8 зл.

Можна ще також купити дві інші книжки, які в пiвшiх на пoлi слави воякiв
Української Повстанської Армії
Захід – Слан

«Повстанські могили»
Української АРХІВ & АЛЬБОМ УПА
КНИГА

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Ціна книжки – 17 зл.

Усi видання Українського архіву висилася на комп'ютеризовані поштові склади.

«Удома й на чужині» – патротична книжка Володимира Сави про Угорщину і Укрінівців, в якій багато місця відведено перкорним звичаям, звего-мученицькій долі українських повстанців та життю й діяльності угринівців на виселенні. У книжці – 110 унікальних знімків. Ціна книжки – 5 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Можна ще також купити дві інші книжки, які в пiвшiх на пoлi слави воякiв
Української Повстанської Армії
Захід – Слан

«Повстанські могили»
Української АРХІВ & АЛЬБОМ УПА
КНИГА

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Ціна книжки – 17 зл.

Усi видання Українського архіву висилася на комп'ютеризовані поштові склади.

«Удома й на чужині» – патротична книжка Володимира Сави про Угорщину і Укрінівців, в якій багато місця відведено перкорним звичаям, звего-мученицькій долі українських повстанців та життю й діяльності угринівців на виселенні. У книжці – 110 унікальних знімків. Ціна книжки – 5 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Ціна книжки – 17 зл.

Усi видання Українського архіву висилася на комп'ютеризовані поштові склади.

«Повстанські могили»
Української АРХІВ & АЛЬБОМ УПА
КНИГА

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Ціна книжки – 17 зл.

Усi видання Українського архіву висилася на комп'ютеризовані поштові склади.

«Повстанські могили»
Української АРХІВ & АЛЬБОМ УПА
КНИГА

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Ціна книжки – 17 зл.

Усi видання Українського архіву висилася на комп'ютеризовані поштові склади.

«Повстанські могили»
Української АРХІВ & АЛЬБОМ УПА
КНИГА

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о. Степана Дзюбіни. Перша мемуарна публікація про душпастирську практику серед вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі в 1938-1994 роках. Цінним додовненням стоягали в 172 документи до історії УТКЦ та понад 130 знімків.

Ціна книжки – 17 зл.

Усi видання Українського архіву висилася на комп'ютеризовані поштові склади.

«Повстанські могили»
Української АРХІВ & АЛЬБОМ УПА
КНИГА

Матеріал до І-го тому «Повстанських могил» зібраний і до друку підготовив Святін Міжпол. Об'єм книжки: 408 сторінок, 40 фотографій, обкладинка тверда, кольорова. Ціна книжки – 15 нових зл.

«Історії дiл рук наших» – спогади о

Д Т Я М

Святочна хрестівка

Просфора

Як виглядає просфора на Свят-вечір?

Вона блінська і тиха мов сніг.

Часом пахне ялинкою, але не завжди так є. Коли її розділостіться, аромат залишається ще на тарелі. Полібно як розноситься запах цвітів засушеніх у книжці.

Одна дівчинка вміла розрізновати сохи різних запахів. Знада як пахнуть кутини приправи, як пахне лимон, цвіти, шахи, звірятка. Саме ця дівчинка сказала, що просфора пахне звичайно, просто,

як хліб.

На Свят-вечір просфора є найважливіша і завжди перша. Не можна смакувати маківника, ані також горіхів перед просфорого. Навіть не співають тоді колядок.

А як люди діляться просфорою?

Важко це все розказати. Ніхто тоді не силить. Навіть старенький лідусь стоять тоді на струнко, як на військову команду. Батько або мама діляться зі всіма про-сфорою і толі починають діятися ливні, зірок злетіла з неба і присіла на вікні, як

освоєний шах. Тега, яка часто кричала на вуйка, тепер обіймає і цілує його в лице. Хтось інший усміхається. Ще інший починає плакати як осел у стайні. Деякі стидаються тоді і ховаються за інших. Нарешті хочуть сказати «кохач», тимчасом голос їм заломлюється і виходить «ко, ко...» зовсім якби курка мала за хвилину знести яйце... Навіть улюбленець всіх — песьк, що звичайно бігає і приганяє кота, тепер сидить поважно, якби позував до родинної знімки.

Хтось дивиться в маміні сині очі і прирікає: Ніколи вже не погублюю рука-вичок, ані не принесу зі школи однини. Мама нічого не говорить, тільки собі думас. Синок буде лікувати людей, ложка певно скоче працювати в садочку, а я ...

Всі зворушені і спасливі. Коли всі роз-беруть просфору на тарелі залишається декілька зелених шильдок з ялинки при-клесників до меду, який скапав з біленьких кусків просфори.

На основі О. І. Твардовського

Припис на новорічні колачики

До двох повних жмень думок,

рівно покришити серця кусок.

Дати чарку вибачливості

і дві ложочки ввічливості.

Відтак два грами зrozуміння
і ярного усміху проміння.

Іще повну шкінку без вагань

доброзичливих дати побажань.

Чемності також не жаліти,
щедро щирістю попити,
трошки привітності додати
і все це разом перемішати.

Потім пекти в такій печі,
що називається пекло душі.

А як колачі готові,
посипати солодким порошком любові.

Ялинці

Ялиночко, ялиночко,
Весела, запашна
У вільній Україні нам
Ти сбєши мов весна.

Яскравими лампадками
Блистиши серед діток
Ітихо шепест твій летить
До неба, до зірок.

А срібних зір промінчики
Кланяються тобі,
Яка краса - ялиночка
На вільній вже землі!

І янголи на висотах
Різдвяній гимн співають
Ісусові у Небесах!
Він нас благословляє.

Всім наділити чим там треба
Попестити сарну і птичку,
Звіро сіна, кущ листястий,
Пташи зерна розсипає.

А до неї із всіх боків,
Що живе біжить і ліне,
Зайчик, сарни темноокі
І дрібної рій пташини.

А Пречиста Діво Мати
Всіх до себе приликає,
Звіро сіна, кущ листястий,
Пташи зерна розсипає.

Всім наділити чим там треба
Попестити сарну і птичку,
І знову шляхом до неба
Повертає в ясну нічку.

І знов тихо в темнім борі
Ситі стадка вже дрімають
Лиши смреки в розгової
Божу Матір величають.

Подала пані Стефанія Михалік
Бурово-Іл., 1995 р.

Зимова казка

Ясна нічка над верхами
Тихим сном все спочиває.
Тільки місяць ген здалека
Срібні лучі розсіває.

В ніч таку шляхом зорянним,
Що з землею небо зводить
Тихи ходом Ясна Пані
На верхи Бескидів сходить.

У руці пахучі трави
У кишенні зерно золоте.
Зором тихим і ласкавим
Будить сонних з дрімоти.

А до неї із всіх боків,
Що живе біжить і ліне,
Зайчик, сарни темноокі
І дрібної рій пташини.

А Пречиста Діво Мати
Всіх до себе приликає,
Звіро сіна, кущ листястий,
Пташи зерна розсипає.

Всім наділити чим там треба
Попестити сарну і птичку,
І знову шляхом до неба
Повертає в ясну нічку.

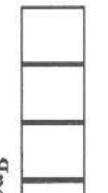
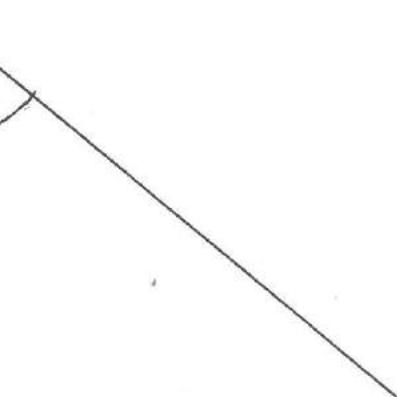
І знов тихо в темнім борі
Ситі стадка вже дрімають
Лиши смреки в розгової
Божу Матір величають.

Подала пані Стефанія Михалік
Бурово-Іл., 1995 р.

*Ребуси * Ребуси * Ребуси * Ребуси*

+

Богдан Степ, V клас.

Ярослав Сич, V клас.

І на нашій вулиці свято

(Продовження з 1 сторінки)

переконуючи, відновлюючи. Бо тільки у Христі, через Христа, та з Христом знаходимо шлях до едності в правді та взаємній любові. І справді такою була і є Унія.

Відзначати нині річницю цих історичних подій означає, вернути до самих джерел того, чого Греко-Католицька Церква досвідчила у минулих століттях свого існування. Нагодою до цього була, між іншими програма, з якою приїхали до Гіжицька діти з Круклянок. Вони приблизили змістово драматичне життя св. Йосафата Кунієвича, та жертви багатьох єпископів, священиків, монахів, які віддали своє життя за справу посдання. На кінець з великою повагою відіславали молитву «Вічна пам'ять» з усіма вірними, щоб вітанувати пам'ятъ численних мучеників, спасотворців за віру.

Після обіду продовжувалися святкування 400-ліття Берестейської унії. Друга частина торжества стала нагодою благодарення за дар єдності і проханням про поміч на будущість. З словно-поетично-музичного програмного виступу показала, що Унія дала Українській Католицькій Церкві період релігійної життєвості. Церква в Унії зуміла зібрати стінки внутрішньої

доловиль виголосив о. Ігор Гарасим ЧСВВ. Висказаний ним слова могли зачерпнути духовної наснаги і захопити до життя в братній любові, любові, яка не заперечує різноманітності у Христовій Церкві.

Слід згадати, що

Унія, яка розділила

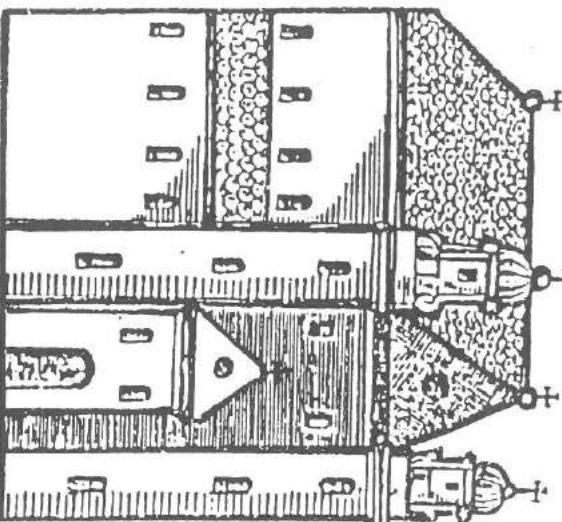
(Продовження з 1 сторінки)

досить скоро увійшло в зносини з реформаторськими середовищами, добачаючи у них ідеї, що внутрішньо послаблюють католицизм. Цей момент додатково підсилив пінність Апостольської Столиці, яка за всю ціну хопіла повстримати процес зближування обох

конфесій, добаваючи у ньому очевидну загрозу. П'ята жмо, що у тому часі однією з головних осіб реформації на Україні був князь Острозький.

Значайно, коли б в унійних переговорах від початку брав участь князь Острозький, велика кількість населення, пов'язана з братствами, підтримала б унію. Нестійкість, переходи з одного табору в другий, зміна віровідідання, були тоді досить розповсюдженими явищами. Адже підягав їм сам князь, стаючи з пальмого протестанта гарячим захисником православ'я. Маточі такого протектора, унійний процес мав би більший размах і ефективність. Дійсно було б це можливе, коли б польські правителі та срахія Західної Церкви запропонували православним рівні політичні і релігійні права. (...) Були сподівання, що людям, які переходять на бік унії, наділені будуть – такі як для католиків – права та привілеї, чого не зроблено і що стало причиною непорозумінь та конфліктів. Пізніше з'явилася спроба латинізації, які однак зустрілися з досить сильною опозицією. І якщо навіть введено деякі західні елементи, то не так глибоко, щоб відповісти спробам польської церкви. Не видалково відіїхавши від Греко-Католицької Церкви, яка міцно укорінилася в українську громадськість, з піном часу набрала національного характеру. Поза душпастирськими починностями відірала вона важому роль у формуванні національної та культурової свідомості українців.

Був такий час, коли Апостольська Столиця розумувала над тим, як віднати святих Кирила і Мефодія покровителями Європи. Різне було наставлення като-

Гіжицькі діти під час святкувань.

лицького кішу, зокрема парафіального до унійського духовенства. У поемах та старні – підданових яка замість єднань, ширас-то більше почала розділовати. Цього процесу якби не бачили ватиканські адміністратори, ані польська, греко-католицька чи православна сракарія, хоча досить легко можна було передбачити наслідки такої політики.

На мою думку, релігійна свідомість (українців – ред.) дала початок історичній та національній. Циганські найдавніші українські думи та історичні пісні, що торкаються боротьби з турками, бачимо мотив виховання християнської віри, особливо у конфронтації з євреями. Православна віра була отже тим елементом, що зціливав українську громадськість перед небезпекою і ті ще перед Унією. Зрозуміло, що в період формування і розвитку Греко-Католицької Церкви в XVII ст. Зі ставного віденського руху «Ваважеш» вийшли під поклоніння священиків, які стали руїпівого силого національного відродження в епохі романтизму. Виникли незалежні інтелектуальні, освітні та видавничі системи освіти – особливо на Західній Україні, що відіграла велику роль у популяризації інтеральну систему освіти – особливо на міській, Львів, Станіславів, Тернопіль, Жоква, Сокаль. Українська мова увійшла до Літургії, а крім сутотеологічних трактатів з'явилися художні твори, автограми яких були ще духовні особи. Цей період називається національним відродженням українців.

Годиться також відзначити, що православні мали у цьому процесі свій внесок. Група письменників з Києво-Могилянської академії, почавши від Петра Могили, де приклад розвитку теології, літератури і науки у головному центрі православ'я – Києві. (...)

У дніх 12 – 22 жовтня цього року наша парафія пережила історичні хвиліни, коли з великим зворушенням вітала у своїх порогах копію ікони Ярославської Богоматері. Сім таких копій для семи наших деканатів посвятив владика Іван Мартиняк на відпусті у Білому Борі 17 вересня. Після посвячення потрапили в Приишов, час на Мандрівку Божої Матері «Милосердя Двері» по станицях. Вірні до цієї вроочистої подїї були заздалегідь підготовлені. Від 12 вересня два рази денно відбувались реколекції – для дітей, молоді і дорослих. Проповідував о. Йосафат Романик ЧСВВ, ректор самінарії отців Василіян у Варшаві. У своїх проповідях отець нав'язував до історії українського народу, княжих часів, пригадав про боротьбу запорожців та про борці УПА, коли-то 30 травня 1947 року відаписи вони під покров Пресвятої Богородиці на взір запорожців.

Подібні торжества, як у Колобжегу, відбулися у Свідвині, а від 20 до 22 жовтня у Тшебятові та Плотах, де душпастирем є о. Мирослав Підліп-

о. декан Йосафат Осипанко

Словаччини, Отпі Василіяни з Вентожева та Сестри Службених СНДМ з Круклянок. Молитвою «Отче наш» та словом-подякою о. Григорія Столиці, пароха гіжицької станиці, закінчилися роковини Берестейської унії у Гіжицьку.

с. Олена СНДМ

«Quae caret ora cruore nostro»

Z dalekiej Japonii oddalonej o 10 tys. km od Polski zwracam się do narodu polskiego i ukraińskiego słowami Horacego – wybitnego liryka iżyskiego: «NA JAKIM SKRAWKU ZIEMI NIE MA NASZEJ ROZLANEJ KRWI» (tytuł tego artykułu) z dodaniem słowa: WZAJE. MNIE.

Minęło już 50 lat od wydarzeń między dwoma narodami. Wiele z tych wydarzeń było dla nas tabu, wiele z nich było przedstawione jako prawda, ale tylko z jednej strony, podczas gdy druga strona miała na to tylko jedno wyjście – zakaz mówienia prawdy. Uczono nas w polskich szkołach historii kontrolowanej przez władze komunistyczne i tak przesiąknięta komunistycznymi sloganami, że wychodziły my z lekcji historii przekonanem, że Polacy to te zawsze niesłusznie cierpiące aniołki, a Ukraińcy to szlany. Po rozpoczęcie epidemii komunizmu wreszcie dochodzimy do wniosku, że w ten sposób zmarnowaliśmy pół wieku w budowaniu między naszymi narodami normalnych stosunków, opartych na prawdziwej widzianej z dwu stron. W tym momencie słynny Seneka powiedziałby: «NON EXIGUUM TEMPORIS HABEMUS; SED MULTA PER RIDIMUS» (TO NIE TO, ŻE NIE MAMY CZASU; ALE TO, ŻE TEGO CZASU ZMARNOWALISMY DUŻO). Czy dalej nie marnujemy jednak tego czasu przy budowaniu nowych stosunków polsko-ukraińskich.

Jedno jest pewne, w relacjach ukraińsko-polskich i polsko-ukraińskich «PRAETERITA MUTARE NEMO POTEST», (PRZESZŁOŚĆ ZMIENIĆ NIKT NIE POTRAFI...) Jaka była przeszłość między naszymi narodami, w pewnym sensie wskazuje na to artykuł J. Huńka: «WOŁYŃ: SZUKANIE PRAWDY» w „Gazecie Wyborczej” z 12.10.1995, na str. 14. Wszyscy dochodzimy wreszcie do wniosku, że tak samo jak Polacy na Wołyniu, tak Ukrainerzy na Zakerzoniu (czesma całej wsi) nie zostali zabici od podnóżu prześlajających ptaków... Wprost przeciwne wreszcie pełnym głosem mówią sobie w oczy powiedzieć, że ludzie ci w wielu wypadkach niewinni, padli ofiarą wzajemnej nienawiści, tylko dlatego, że byli Polakami.

фот. 1

фот. 2

Мешканців з Гладиша. Отець Зупко

відправляв для них сидачи, тихі Служби Божі. Помер у квітні 1956 р. Його тіло поховано в селі Костомоти, пізніше, мабуть, перевезено

його тілінні останки до Гладиша.

Друга фотографія зображує похорон о. А. Зупка. На третьій знімці стоять священики, які брали участь в останній дорозі покійного отця Зупка. Другий зліва о. С. Дзюбіна, а четвертий – о. Гайдукевич.

З історії Гладишова

Гортаючи сторінки альбома, знайшла я кілька фотографій, які, думаю, можна помістити на сторінках «Благовіста».

На перший знімці – мешканці Гладишова, села на Лемківщині, які стоять перед церквою разом з парохом о. Андрієм Зупуком. Фотографія походить prawdopodobno z 1935-39 pp.

Після виселення o. Зупuk pochodził z Ojców Franciszkanów w Lignicy. Byw też chorąg na nogi i переміщувався лише na wózku. Potem взяв його do себе латинський парох z Костомотів (Вроцлавське воєводство), у якому живо багато

mi lub Ukraińcami... Taka jest nietety gorzka prawda.

Jedno jest pewne, możemy zmienić przyszłość między naszymi narodami na lepszą lub na gorszą. Na szczęście z nas stara się zrobić jak najwięcej, aby wspólna przyszłość była lepsza dla obu narodów. Nietety łatwe to nie jest.

Najpiękniejszym przykładem pojednania polsko-ukraińskiego niech będzie postawa jednego z mieszkańców Pawłokomy w woj. przemyskim, narodowości polskiej, który parę miesięcy temu pomagał przy budowie zbiorowej mogiły upamiętniającej męczeńską śmierć mieszkańców Pawłokomy, którzy, od dziecka do starców, zginęli z rąk braci Polaków, tylko dlatego, że byli Ukraińcami... Niektóre, pomimo upływu 50 lat, nienawiść obecnych mieszkańców Pawłokomy do osób narodowości ukraińskiej pozostaje taka sama, a wszelkie przejawy pojednania dławione są w zarodku. Przykładem może być spalenie stodoły wcześniej wspomnianemu mieszkańcowi Pawłokomy za pomoc udzieloną Ukraińcom. Nasuwa się jednak pytanie, czy Rząd Rzeczypospolitej nie powinien jednak dać medal temu człowiekowi za jego szczere oddanie budowaniu lepszej przyszłości między dwoma sąsiadymi narodami? Czy hanba nie okryli się obecni mieszkańcy Pawłokomy, którzy w taki sposób postąpili ze swoim bratem Polakiem? Czy, gdyby żył Tadeusz Kościuszko, to nie kryknąłby z rozpaczy na takie «przedstawnictwo» Polaków wobec Polaka: «FINIS POLONIAE» (KONIEC POLSKI)...

J. Huńka w w/w artykule daje bardzo dużo cennych wskazówek dotyczących budowania lepszych relacji między dwoma narodami. Może to i dobrze, ale, moim zdaniem, punktem wyjścia powinno być tutaj uprzednie oddanie czci wszystkim ofiarom nienawiści między dwoma narodami, tak po jednej, jak i po drugiej stronie, niezależnie od tego, po której stronie są ich mogły – czy na Wołyniu, czy na Zakerzoniu. Myślę też, że zarówno groby żołnierzy AK na Ukrainie jak i UPA w Polsce powinny być jak najszybciej uporządkowane, aby przypominać o tragicznej przeszłości, a stanowić przestrone na przyszłość... Nie boję się prawdy, a mianowicie tego, że żołnierze AK i UPA walczyli

o swoje ojczyzny w historycznie określonych warunkach wojskowo-politycznych i za swoje ojczyzny oddali swoje życie. Takie są fakty, których nie można zmienić żadnymi pięknymi słowami i kamuflażem... Nie ma też co obawiać się grobów żołnierzy AK i UPA, oznaconych nagrobkami.

Uważam, że tylko takie podejście obydwu stron, może przyczynić się do budowania złębów pięknej przeszłości. Innego wyjścia nie ma i nie będzie!

Szkoda tylko, że pewne kota rzadziej oszukują ludność ukraińska mieszkająca w Polsce, uciekającą od prawdy, nie pozwalała na oficjalne stawianie nagrobków na mogiłach żołnierzy UPA lub na grobach ukraińskiej ludności cywilnej, wymordowanej przez Polaków na Zakerzoniu. Taka postawa nie wróży niczego dobrego. Bez zrozumienia racji obu stron dialog polsko-ukraiński może odbywać się w zasadzie: «EGO TIBI DE ALIS LOQUOR, TU RESPONDENS DE CAEPIS», czyli: «JA MÓWIE DO CIEBIE O CZOSNKU, A TY MI ODPOWIADASZ O CEBULĘ...». Przeto stłużnie stwierża Huńko w swoim artykule, że żadna ze stron nie jest zainteresowana ewentualną «powtórką» wydarzeń sprzed 50-ciu lat, ale jak mówi japoński przystwie: «HOTOKESA SAMA KAO MO SAN-DO», czyli «NA WET I TRUP JEST CIERPLIWY TYLKO KODO TRZECI RAZY...». Naród ukraiński w Polsce jest na szczeźcie cierpliwy już przez 50 lat, ale czasami nawet mahutka dodatkowa sionka potrafi w końcu złamać i tak przedstawiany grzbiet wiebląda... czyli taka cierpliwość narodu ukraińskiego może kiedyś niespodziewanie skończyć się... Wówczas powstanie pytanie już nie retoryczne: Co dalej? Do 50-lecia haniebnej Akcji «Wista» już tylko niecałe połtora roku...

Dla czytelników, którzy mają jeszcze trudności w rozumieniu treści tego artykułu, kończę słowami najwybitniejszego mówcy, teoretyka wymowy, filozofa i polityka rzymskiego Cyterona: «CUIUSVIS HOMINIS EST ERRARE; NULLUS, NISI INSPIENTIS, IN ERRORE PERSEVERARE», czyli: «KAŻDY CZŁOWIEK MOŻE BŁĘDZIĆ, ALE TYLKO DURENĘTKI W POPEŁNIANIU BŁĘDÓW».

Stefan Kostyk, Japonia

35-ліття священства

0. Декана Й. Осипанка ЧСВВ

У жовтні наші парафії святкували ювілей священства свого оліпника і душпастиря. Отець декан Й. Осипанко вже 35 літ служить Богові та вірним Греко-Католицької Церкви у Попелі. Отець Й. Осипанко прийняв священичий сан у 1960 році, 28 жовтня, у монастирі отців Василіян у Варшаві.

Належить відзначити, що отець декан пе ршій священик Греко-Католицької Церкви висвячений у часі, коли напу Церкву в Польщі вважано ліквіданою і нікто навіть не задумувався повертати належній права.

Отець Й. Осипанка і о. А. Шагаду висвячено в Чині Отців Василіян як греко-католицьких священиків. Для нашої Церкви була це ознака, що надходить країц' час і є нарада на країц' долю. Річною рукоположення У священичий сан парафіяни Колобжега і Свідвіна відвідували дуже торжественно. У Свідвіні, після Служби Божої, побажання отцю склали діти, а наймолодший з них, Ігор Діакун, сказав: «Ми, українські діточки, усі прийшли тут, щоб бисокопреподобному деканові побажання принести». Від імені дорослих парафіян вітання та бажання силі і Божі допомоги у праці над закінченням будови церкви в Колобжегу склали пані Йосифа Жарко.

Церкву, як Бог дозволить, буде посвячувати владика Іван Мартиник у 1996 році. Слід пе відзначити, що до зorganizowania цього величного для нас торжства великого мірою причинилася сестра Августина Качор СНДМ. Закінчуєчи святкування усі вірні проспівали свою му душпастореві могутнє «Многая літа».

парафіяни Колобжега і Свідвіна

«Благовіста», який єміє більше сказати на тему подій відокремлених на фотограfiях і написе до нашого місочника.

На пресфонд «Благовіста» покарти склали:

Стефан Голупок (Ожехова) 50 зл.

Вербісти — Унії

(Продовження з 1 сторінки)

Офіційна частина зустрічі почалася коротким введенням ректора семінарії, після якого Перемиський віладка Кир Іван Мартиняк посвятив новоіздрумованій корпус монастирського будинку, в якому ведуться сьогодні дилектичні заняття.

Акту посвячення локував греко-католицький епископ і факт цей, що належить в особливий спосіб відзначити, має велими символічну вимову і значення. Так єго ісприйняли усі присутні – священики, монахи, вірні.

Дбаючи про належний ран торжеств і наукової зустрічі, організатори сесії запросили взяти у неї участь проф. С. Козака з Варшави, відомого у напівмолоді середополії (і не тільки у напівому) україніста, о. д-ра Я. Москалька з Ольштина, о. Г. Гарасима ЧСВВ з Кентшина, проф. Я. Мадея з Патерборн (Німеччина).

Перший день сесії присвячений був науковим доповідим, які прочитали вчені, ділчиши зі слухачами своїми зауваженнями на тему Берестейської унії; проф. Ст. Козак – «Берестейська унія з сучасної перспективи»; проф. Малей – «Погляд на Берестейську унію, деякі еклезіологичні, дігургійні та канонічні аспекти»; о. Гарасим – «Практичні наслідки ратифікації Берестейської унії з 1596 р. для Грецько-Католицької Церкви»; о. др Я. Москалик – «Суть і перспектива Берестейської унії».

Не спісб, звичайно, у короткому нарисі передати суть окремих доповідей, але може варто пригнутися і приступати до певним сформулюванням, що можна їх було почути з категорії.

Зокрема на маловідомі пересічному громадянинові факти звернув увагу о. Г. Гарасим. Говорячи про насіння з єдинання, сказав, між іншим: «У 1613 році було підписано конкретні рішення, які мали на меті реалізацію плану освіти і торкалися формальної леманізації уніяцького підпілля, організацію нижчих

1 вищих шкіл та навчання питомів у папських та єзуїтських закладах. Рутський (митрополит) з метою легального забезпечення уніяцьких шкіл постарався у 1613 р. про відповідні привілеї, які дозволяли на

засновування школ у Новогородку, Мінську та інших містах.» Далі доповідач розповів про порівнято бурхливий розвиток теологічної освіти і стверджив: «Піднесення рівня богословської освіти мало безпосередній вплив на зростання авторитету єпископської влади, тому що на єпископів вибирають канонікатів, що мали філософсько-богословську освіту. Виникнуло це дуже корисно на поглибленні душпастирської діяльності єпископів у Церкві. Гріппим, що було не без значення, був матеріальний стан духовенства, яке проживало у біді та змушене було сплачувати чистленні податки.»

Цікава доповідь закінчилася не менш цікавим ствердженням: «... Греко-Католицька Церква займає окреме місце у християнстві, тому що вона однічно зустрічно. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Другий день зустрічі під привітним дахом вербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художнім доповненням зустрічі були вечірні конвербітської обителі минувши тілентним кінцем слогадів. Згадувала перші роки після переселення пані Марія Буновська. Про заснування і розвиток парафії у Пенежині говорив парох о. Артур Малей.

Сесія у Пенежині не була однак сутто науковою зустріччю. Переїхала вона зі скіldними богослужіннями, спільними молитвами, вільними разом зуміти ісповідників-побратимів.

Художні